

DAILIAUSIA MOTERIS MIESTE

11

Kesė buvo jauniausia ir dailiausia iš penkių seserų. Ji buvo dailiausia mergina visam mieste. Pusiau indėnė lanksčiu ir neįprastu kūnu – gyvatišku ir ugningu – ir idealiai prie jo derančiomis akimis. Vietoj nenustygstanti grakštutėlė liepsna. Tarytumei dvasia, įsprausta į žmogiškąjį pavidalą, kuris vargiai beišgali ją išlaikyti. Turėjo juodus, ilgus, švelnius lyg šilkas plaukus, kurie nenustygdavo vietoj ir šėldavo lygiai kaip ir visas jos kūnas. Jos nuotaika būdavo arba nepaprastai pakili, arba suvis prislėgta. Jokia tarpinė būseną Kesei neegzistavo. Kai kas sakė, kad ji kvanktelėjus. Taip teigė nuobodylos. Nuobodylos Kesės niekada nepajėgė suprasti. Šiaip ar taip, vyriškiams ji atrodė tikrų tikriausia sekso mašina, ir klausimas, kvanktelėjusi ji ar ne, jiems menkai terūpėjo. Kesė su jais šokdavo, flirtuodavo ir bučiuodavosi, bet (išskyrus vieną ar porą atvejų) atėjus laikui griūti į lovą kažin koku būdu įsigudrindavo išsprukti ir to išvengti.

Seserys merginą kaltino, kad piktnaudžiauja savo grožiu, kad visai nemąsto, bet iš tiesų Kesė turėjo ir galvą ant pečių,

ir puikią sielą: ji ir piešė, ir šoko, ir dainavo, ir lipdė iš molio, ir jei kam nors paskausdavo kūną ar dvasią, nuoširdžiai susielodavo. Tiesiog ši mergina mąstė visiškai kitaip, absoliučiai nepraktiškai. Seserys jai pavydėjo, nes matė, kaip ja žavisi vyriškiai, ir pyko ant jos, kad ji visiškai neišnaudoja šių savo kerų taip, kaip galėtų. Su neišvaizdziais vyrais ji visada elgdavos kuo maloniausiai, o štai vadinamieji gražuoliukai jai kėlė pasibjaurėjimą: „Neturi jie nei valios, nei smarkumo. Neturi kuo daugiau kliautis, kaip tik savo nedidukais tobulos formos ausų lezgeliais ir taisyklingom šnervėm... Galvoj jiems vien išorė, o į vidinį pasaulį nuspjaut...“ Dėl savo būdo ji panėšėjo į beprootę, ir nenuostabu, kad rasdavosi žmonių, kurie ją tokia ir laikė.

Kesės tėvas prasigėrė ir mirė, o motina metusi dukreles pabėgo. Seserims neliko nieko kita kaip tik vykti pas giminaičius, o šie netrukus įtaisė jas į vienuolyną. Gyvenimas vienuolyne nebuvo rožėm klotas, ypač Kesei. Visos mergaitės jai pavydėjo, ir su dauguma jų net kildavo peštynės. Po dvejų tokių peštynių kairė jos ranka liko nusėta gausybe skustuvo žaizdų. Be to, randą užsidirbo ir ant kairio skruosto, tačiau užuot nustelbęs jos grožį, jis, regis, tik dar labiau jį išryškino.

Susipažinau su Kese viename iš barų vakariniam miesto gale kelios dienos po to, kai ją paleido iš vienuolyno. Kadangi buvo jauniausia iš seserų, išsilaisvino vėliausiai. Ji tiesiog priėjo ir atsisėdo greta. Buvau, ko gero, bjauriausiai atrodantis vyriškis visam mieste ir kaip tik šitai tąkart, matyt, ir suveikė.

– Išgersi? – paklausiau.

– Aišku, kodėl gi ne?

Nemanau, kad tą vakarą mūsų pokalbis būtų buvęs kažkuo ypatingas, ypatinga buvo veikiau Kesės kuriama atmosfera. Ji mane pasirinko, ir tiek. Jokio spaudimo. Gėrimas jai patiko, išmankė jo išties nemažai. Į pilnametę neatrodė panaši, bet kažin kodėl ją vis tiek aptarnavo. Galbūt turėjo padirbtą tapatybės

kortelę, nežinau. Šiaip ar taip, kas kartą, kai tik ji sugrįždavo iš tualetu ir atsisėdavo greta, mane apimdavo šioks toks pasididžiavimas. Ji buvo ne tik dailiausia mieste, bet ir apskritai viena iš dailiausių moterų, kurias man gyvenime pasitaikė matyti. Apkabinau ją per liemenį ir kartelį pabučiavau.

– Manai, aš graži? – paklausė ji.

– Žinoma, bet ne tik tai... Turi šį tą daugiau, ne vien tik nuostabią išvaizdą...

– Žmonės mane nuolat kaltina už tai, kad aš graži. Manai, kad aš iš tiesų graži?

– Graži – ne tas žodis, vargu ar juo bent iš tolo galima nuskauti tavo nuostabią išvaizdą.

Kesė suskato raustis rankinuke. Maniau, ten ieško nosinaitės. Bet ji ištraukė ilgą skrybėlaitės smeigtuką. Man nespėjus nė mirktelėti, persivėrė juo nosį, įkypai, tiesiai virš šnervių. Tai buvo siaubinga, siaubinga ir šlykštu.

Kesė pažvelgė į mane ir nusijuokė:

– Na, vis dar manai, kad aš dailutė? Ką, žmogau, dabar pasakysi?

Ištraukiau smeigtuką ir priglaudžiau nosinaitę jai prie kraujojančios nosies. Šį jos išsišokimą spėjo pastebėti dar keletas žmonių, įskaitant ir barmeną. Pastarasis tuojau priėjo prie mūsų.

– Klausyk, – pasakė jis Kesei, – padaryk taip dar kartą ir išsyk lėksi lauk. Mums šito tavo teatro meno čia mažiausiai reikia.

– Eik velniop! – atkirto ji.

– Verčiau jau pasistenk, kad ji tokių nesąmonių daugiau nekrėstų, – pasakė man barmenas.

– Daugiau ji taip nesielgs, – užtikrinau ji.

– Bet tai *mano* nosis, – nenusileido Kesė, – galiu su ja elgtis, kaip tik noriu.

- Ne, – tariau aš, – mane tai skaudina.
- Nori pasakyt, tau skauda, kai aš įsimeigiu į nosį segtuką?
- Taip, skauda. Aš rimtai.
- Gerai jau, daugiau to nedarysiu. Gali būt ramus.

Ji mane pabučiavo, pabučiavo šypsodamasi ir prie nosies spausdama nosinaitę. Barui užsidarius patraukėm pas mane. Turėjau šiek tiek alaus, tad atsisėdom ir įsikalbėjom. Būtent tada ir supratau, koks malonus ir rūpestingas ji žmogus. Atskleidė šias savo ypatybes pati to nė neįtardama. Tačiau tuo pat metu nuolat vis balansavo ir ant padūkimo, nenuoseklumo ribos. Tikra šizikė. Daili ir dvasinga šizikė. Galbūt vieną gražią dieną kas nors – koks nors vyras – ją pražudys visam laikui. Tikiuosi, tai būsiu ne aš.

Mes griuvom į lovą ir kai išjungiau šviesą Kesė paklausė:

- Kada norėtum? Dabar ar ryte?
- Ryte, – atsakiau ir atgrėžiau jai nugarą.

Iš ryto atsikėliau ir užpyliau du puodelius kavos, vieną jų atnešiau jai į lovą.

Kesė nusijuokė.

– Tu pirmas mano sutiktas vyras, kuris panoro tai atidėti iki rytojaus.

– Viskas gerai, – tariau, – matyt, bus protingiausia, jei mes to apskritai nedarysim.

– Na jau ne, pala. O aš kaip tik norėčiau. Tik iš pradžių leisk truputį atsigaivirt.

Ji nuėjo į vonią. Kai netrukus grįžo, atrodė nuostabi: žėrinčiais ilgais juodais plaukais, žėrinčiomis akimis ir lūpomis, žėrinčia visa savo esybe... Jos nuogumas buvo visiškai nepretenzingas, Kesė jį rodė taip, lyg jis būtų paprasčiausias geras, naudingas daiktas. Nieko netarusi ji palindo po antklode.

– Nagi, mielasis.

Šmurkštelėjau į lovą ir aš.

Bučiaivosi ji nesivaržydama, bet sykiu nė kiek neskubėjo. Perbėgau pirštais jai per kūną, paglosčiau plaukus. Įsitaisiau ant viršaus. Viduje buvo karšta ir siaura. Ėmiau judintis pirmyn ir atgal, tačiau pakankamai pamažu, mėgindamas išžėsti visa tai kiek įmanoma ilgiau. Ji žvelgė man tiesiai į akis.

– Kuo tu vardu? – paklausiau.

– O koks, po velnių, skirtumas? – klausimu į klausimą atitarė ji.

Nusijuokęs tęsiau toliau. Galiausiai ji apsirengė, nuvežiau ją atgal į tą patį barą. Vis dėlto niekaip nepajėgiau išmesti jos iš galvos. Tuo metu niekur nedirbau, todėl miegojau iki 2 valandos, tada išsikrapščiau iš lovos ir perverčiau laikraštį. Kai ji pasirodė nešina didžiuliu alokazijos lapu, sėdėjau vonioj.

– Žinojau, kad tave čia užtiksiu, – tarė ji, – todėl atnešiau kai ką, kuo galėsi pridengti savo draugužį, nuogaliau.

Švystelėjo alokazijos lapą man tiesiai į vonią.

– Iš kur galėjai žinot, kad būsiu vonioj?

– Žinojau, ir tiek.

Kone kasdien Kesė grįždavo būtent tada, kai aš turkšdavausi vonioj. Pasirodydavo skirtingu metu, bet prašaudavo retai. Kas kart būdavo su alokazijos lapu. Po to mes mylėdavomės.

Kartą ar porą ji man skambino naktį ir aš turėjau eiti palikti užstato, kad ją išleistų iš kalėjimo, į kurį buvo patupdyta už girtavimą ir peštynes.

– Tai kalės vaikai, negaliu! – teisinosi ji. – Nuperka tau kelias taures išgerti ir mano, kad tai suteikia jiems teisę lįsti tau į kelnaites.

– Jei jau leidies vaišinama, būk pasirengus ir nemalonu-mams.

– Maniau, jiems esu įdomi *aš*, o ne tik mano kūnas.

– Man įdomi *ir* tu, *ir* tavo kūnas. Nors vargu ar dauguma vyrų žvelgdami į tave sugebėtų pamatyt šį tą daugiau, o ne tik kūną.

Pusei metų išvykau iš miesto, basčiausi tai šen, tai ten, bet galiausiai grįžau. Kesės nebuvo pamiršęs nė akimirkos, bet mes apsipykome ir pajutau, kad man vienaip ar kitaip vis tiek reikia vyniot iš čia meškeres. Grįžęs jos rasti nebesitikėjau, bet pakako tam bare pasėdėti vos pusvalandį, ir ji įžengė pro duris. Kaipmat įsitaisė greta.

– Tai ką, niekšeli, matau, grįžai.

Užsakiau jai išgert. Tada nužvelgiau ją. Vilkėjo uždarą, kūną iki pat smakro dengiančią suknelę. Dar niekada nebuvo matęs jos šitaip apsitaisiusios. Abiejuose paakiuose buvo įsidūrusi po smeigtuką su stikline galvute. Tik šios stiklinės galvutės ir matėsi, o smeigtukai slėpėsi suvaryti giliai į veidą.

– Velniai griebtų, vis bandai sumaut savo grožį, ar ne?

– Ne, kvailiuk, tiesiog dabar mane tai veža.

– Tau galvoj negerai.

– Pasiilgau, – atitarė ji.

– Turi bičą?

– Ne, neturiu. Neturiu nieko, tik tave. Nors neseniai pradėjau parsidavinėt. Imu po dešimt baksų. Bet tau bus nemokamai.

– Išsitrauk tuos smeigtukus.

– Ne, jie mane veža.

– Man skaudu į juos žiūrėti.

– Tikrai?

– Taip, po velnių, tikrai.

Kesė iš lėto išsitraukė smeigtukus ir įsidėjo juos į rankinę.

– Kodėl taip nerimsti dėl savo grožio? – paklausiau. – Kodėl su juo tiesiog nesusitaikai?

– Nes žmonės mano, kad tik ji ir turiu. Bet grožis – bergždzias daiktas, jis greit pradings. Nė neįsivaizduoji, kaip tau pasisekė, kad atrodai taip atstumiančiai: juk jei imi patikti žmonėms, iškart akivaizdu, kad tai ne dėl išvaizdos.

– Tvarkelė, – tariau. – Esu tikras laimės kūdikis.

– Visai nenorėjau pasakyti, kad esi negražus. Tiesiog žmonėms atrodo, kad esi negražus. O iš tiesų tavo veidas nepaprastai žavus.

– Ačiū.

Išgėrėm dar.

– Kuo užsiimi? – paklausė ji.

– Niekuo. Niekaip niekur neįsivirtinu. Kažkodėl viskas atrodo nesvarbu.

– Visai kaip ir aš. Jei būtum moteris, galėtum pradėt pasidavinėti.

– Nemanau, kad norėčiau megzt artimas pažintis su šitokia galybe nepažįstamų. Tai sekina.

– Tu teisus. Tai sekina. Viskas sekina.

Mes išėjom drauge. Gatvėse žmonės ir toliau nuo jos niekaip nepajėgdavo atitraukti akių. Kesė vis dar buvo nepaprastai daili moteris, galbūt net dailesnė nei apskritai kada nors.

Nusigavom pas mane, atkimšau vyno butelį, įsišnekėjom. Kalbėtis su Kese visada būdavo nepaprastai lengva. Kurį laiką šnekėjo ji, o aš klausiausi, paskui prabilau. Pašnekesys rutuliojosi be jokių įtampų ar pastangų. Atrodė, drauge dalijamės paslaptimis. Susidūrusi su vykusia paslaptimi, Kesė įnikdavo kvatotis tuo ypatingu juoku – taip, kaip ji viena temoka. Lyg džiaugsmas lietuši per liepsnas. Kalbėdamiesi mes bučiavomės ir kaskart glausdavomės vis tvirčiau. Galų gale abudu gerokai įkaitom ir nutarėm smukt į lovą. Štai tada Kesė ir nusivilko savo uždarą, iki pat smakro kūną dengusią suknelę ir aš jį pamaciau – tą bjaurų rantytą randą išilgai jos kaklo. Jis buvo didelis ir storas.

– Velniai tave rautų, moterie! – šūktelėjau nuo lovos. – Velniai tave rautų, ką čia pasidarei?

– Kažkurią naktį mėginau persipjaut gerklę nudaužtu buteliu. Ką, daugiau tau nebepatinku, viskas? Jau nebegraži?

Parverčiau ją į lovą ir pabučiavau. Ji stumtelėjo mane į šoną ir nusijuokusi pasakė:

– Pasitaiko vyrų, kurie pakloja dešimt baksų, o kai nusirengiu ir jie pamato tą randą, daugiau manęs nebenori. Jų dešimtinės pasilieku. Negaliu, kaip juokinga.

– Kurgi ne, – tariau, – tuoj sprogsiu iš juoko... Kese, kale tu, myliu tave... Nustok save žalot, esi pati gyviausia moteris, kokią tik esu kada nors sutikęs.

Darkart pasibučiavom. Kesė tylėdama verkė. Jutau jos ašaras. Ilgi juodi jos plaukai tįso už manęs lyg mirties vėliava. Tada atsidavėm palaimai – išsikvietėm į pagalbą lėtą, niūrią ir nuostabią meilę.

Ryte, kai praplėšiau akis, Kesė buvo jau atsikėlusius ir ruošė pusrūčius. Atrodė visai rami ir laiminga. Niūniavo kažin kokią melodiją. Tįsojau lovoj ir mėgavausi jos laime. Galiausiai ji priėjo ir papurtė mane už peties.

– Kelkis, niekšeli! Suvilgyk šaltu vandeniu marmūzę ir pimpį, ir pirmyn į puotą!

Tądien nuvežiau ją prie vandenyno. Buvo eilinė darbo diena, vasara dar neprasidėjus, todėl aplink karaliavo nuostabi tuštuma. Dalis paplūdimio valkatėlių susisukę į skudurus snaudė pievoje kiek tolėliau, kiti spietėsi prie akmeninių suoliukų, kur visu būriu dalinosi vienu vieninteliu butelaičiu. Padangėję suko ratus kvaili, bet sykiu ir suglumę kirai. Ant suoliukų taip pat sėdėjo septyniasdešimtmetės ar aštuoniasdešimtmetės senutės ir aptarinėjo nekilnojamojo turto pardavimo reikalus – jį buvo paveldėjusios iš jau kadų kadai gyvenimo tempo ir kovos dėl išlikimo neatlaikiusių savo sutuoktinių. Nepaisant viso to, ore tvyrojo ramybė – mes pasivaikščiojom, pagulinėjom ant pievelės, beveik nesišnekėjom. Tiesiog buvo gera kartu. Nupirkau porą sumuštinų, šiek tiek bulvyčių ir atsigerti. Įsitaisę ant smėlio pavalgėm. Tada apkabinau Kesę ir mes maždaug valandą

pasnaudėm. Pasirodo, tai netgi geriau negu mylėtis. Pasidavėm mus nešančiai srovei be jokios įtampos. Kai atsibudom, parvažiuvom namo ir aš pagaminau pietus. Po pietų pasiūliau Kessei apsigyventi kartu. Ji ilgai mąstė, tada galiausiai pažvelgė į mane ir iš lėto ištarė „Ne“. Nuvežiau ją atgal į barą, nupirkau išgerti ir išėjau. Kitą dieną fabrike įsidarbinau pakuotoju ir likusią savaitės dalį turėjau dirbt. Pernelyg nusikaldačiau, kad po darbo kur nors eičiau, bet penktadienio vakarą vis dėlto nusibeldžiau į tą barą vakariniam miesto gale. Atsisėdęs ėmiau laukti Kesės. Praėjo valandų valandos. Kai jau buvau kaip reikiant prisiprokęs, barmenas pasakė:

- Užjaučiu dėl merginos.
- O kas jai? – paklausiau.
- Atsiprašau. Tai tu dar nežinai?
- Ne.
- Ji nusižudė. Vakar palaidojo.
- Palaidojo? – perklausiau. Atrodė, bet kurią akimirką ji įeis pro duris. Neįėjau jos nebėra?
- Jos seserys ją palaidojo.
- Sakei, nusižudė? Kaip?
- Persirėžė gerklę.
- Aišku. Įpilk dar.

Gėriau, kol baras užsidarė. Kesė. Dailiausia iš penkių seserų, dailiausia miesto moteris. Vargais negalais parvairavau namo, visą laiką mąščiau, kad, užuot tyliai susitaikęs su jos „ne“, tąkart turėjau *priversti* ją pasilikti su manim. Juk viskas tiesiog bylote bylojo, kad ir jai to norisi. Pasielgiau atsainiai, buvau per daug tingus ir per daug abejingas. Nusipelniau mirties: ir savo, ir jos. Aš tikras šunsnukis. Nors, geriau pagalvojus, šunys čia niekuo dėti – kam juos kaltinti. Atsistočiau, susiradau butelį vyno ir trūktelejau tiesiai iš kaklelio. Kesė, dailiausia mergina visam mieste, mirė būdama vos dvidešimties.

Gatvėj kažkuris iš vairuotojų nuspaudė mašinos signalą. Garsas nuaidėjo šaižiai ir įkyriai. Atitraukiau nuo lūpų butelį ir užkriokiau:

– PO VELNIŲ, TU, ŠLIUNDROS ATAUGA, RAMINKIS!
Naktis neišvengiamai tęsėsi, nieko negalėjau padaryti.